

השגחה פרטית

דברי התעוררות וחיזוק וסיפורי השגחה מופלאים המתרחשים בימינו מתוך "קו השגחה פרטית"

פרשיות נשא - בהעלותך תשפ"ה ♦ עלון מס' 165

השגחה שבועית

כן, אתה מושך בחוטים

כל מי שקורא את הסיפור המרכזי שבעלון הנוכחי, מרגיש שמהו זה לו בלב. כל אחד תופס נקודה שונה: יש מי שנחרד מההבנה עד כמה גורלית היא פגיעה ביהודי, יש מי שמתפעל מיקרת ערכו של יהודי גלמוד, ואני רוצה לשתף אתכם במה שתפס אותי חזק מאוד בסיפור הזה:

הולך לו אדם בעולם וחושב לו, מי אני בכלל? מה אני שווה?

יש גדולי עולם. התורה שלהם עושה רעש, התפילות שלהם פועלות גדולות ונצורות, המצוות שלהם גורמות ייחודים גבוהים בעולמות העליונים. אבל אני - כלום. מגיע הסיפור הזה, ומראה לנו מה עושה אמירת 'יזכור' של יהודי כאן בעולם. הרי לנפטר היו זכויות גדולות משל עצמו. אדם שעבר ייסורי גהינום כאן בעולם, יהודי שנתן את כל הונו עבור לימוד התורה, סבל כאן ביזיונות וייסורים ועבד את בוראו בסילודין. יהודי שבוודאי כבר מזמן יושב עם הצדיקים בגן עדן. והיהודי הזה לא מוותר על 'יזכור' שאומרים עליו כאן בעולם.

כי יהודי שנמצא כאן בעולם, כל יהודי ויהודי, יש לו כוח עצום ונורא. אין יהודי שהוא סוג ב', כל יהודי הוא בן של הקב"ה, לכל אחד יש כוח.

הבית אהרן מקארלין אמר פעם: "הסיבה לכך שיהודי אינו מתעלה בעבודת ה', היא שהוא אינו מחשיב את מה שהוא עושה".

הרבה מחפשים את עצמם, ואומרים: הרי אני לומד ומתפלל, למה אני לא מתעלה? מגלה הבית אהרן את הסוד: אתה רוצה להתעלות? תאמין בעצמך! תאמין בכלים שהקב"ה נתן לך, ובעיקר תאמין בכל מצווה ומצווה שאתה עושה. כל מצווה וכל מעשה טוב הם עצומים, וכשתחשיב את זה, תתעלה.

רבי שלמה מקארלין אמר: "היצר הרע הגדול ביותר הוא, שאדם שוכח שהוא בן מלך". ומידה טובה מרובה: "הדבר הטוב ביותר הוא, שאדם יודע את מעמדו כבן של מלך מלכי המלכים".

קיבלנו כוחות מיוחדים וכבירים לנענע את כל העולמות. כוח של תורה, כוח של אמונה, כוח של תפילה, כוח של מצווה. כשיודעים את כל זה, החיים שלנו כיהודים נעשים מלאי משמעות.

שבת שלום ומבורך
פינחס שפר

דברים שבלב

על פי השיעורים בספר חובות הלבבות "שער הבטחון"

כסף - ועכשיו?

בחנותו של הראשון, ונדמה שהוא לוקח את הלקוחות; שניים מגישים קורות חיים כדי להתקבל לעבודה, והשני חושב שהראשון לקח ממנו את ההזדמנות... על כן אמרו **משלך יתנו לך**. כלומר, המזונות קצובים לך מן השמיים, ואף אחד בעולם לא יכול לקחת שום דבר מאף אחד, וגם לא לתת שום דבר לאף אחד, אלמלא גזירת הבורא. אשרי מי שזוכה להיות מהנותנים ולקיים מצוות צדקה, אולם העובדה למי לבסוף יגיע הכסף - זה כבר נגזר, והאדם מקבל רק את שלו.

הוא הדבר גם במלכויות. אמנם איננו שואפים להיות מלכים במובן הפשוט של התפקיד, אבל כל מעמד שיש בו סמכות והשפעה הוא בעצם בחינה של מלוכה. חז"ל מספרים לנו באריכות בספר דניאל, איך נפלה מלכות בלשאצר בדיוק בלילה שבו מלכות פרס הייתה צריכה להתחיל, כדי לחנך אותנו להכיר בכך שכל דבר מגיע בדיוק בזמן.

דוד המלך ביקש "הודיעני ה' קצ"י, שאל מתי יהיה היום האחרון בחיי. גילה לו הקב"ה שזה יהיה ביום השבת. ביקש דוד המלך לדחותו ליום ראשון כדי שיוכל לעסוק בקבורתו ובהספדו, אולם הבורא ית' ענה לו שמלכותו של שלמה בנו צריכה כבר להתחיל, ואי אפשר לאחור זאת. ביקש דוד המלך להקדימו ליום שישי, ואמר לו הקב"ה "טוב יום בחצריך מאלף", עדיף לי יום שבו אתה עוסק בתורה, יותר מאלף עולות שעתיד שלמה בנך להקריב!

נו, אז אם כל כך חשוב יום בחיי של דוד המלך, מדוע לא יהיה יום נוסף? אין זאת אלא שעניין זה ש'אין מלכות נוגעת בחברתה' חשוב עוד יותר!

על כן, אל לנו להקדים את המאוחר או לאחור את המוקדם. נסמוך על בורא העולם המשגיח עלינו בתמידות, שהוא מנהל את הכול בסדר הטוב ביותר, ואז נזכה למנוחת הלב ושלווה הנפש השמורות למתחזקים בבטחון בו יתברך. (מתוך שיעור 191 בשער הבטחון. לשמיעת השיעור הקישו 4 לאחר בחירת השפה, או בחיגו ישיב 02-3011904).

בקשו רחמים מרובים עבור האבך
ר' יצחק בן פשאן [קלצקי] הי"ו
קו לחלוקת פרקי תהילים:
077-4822963

"מה יקרה, ריבוננו של עולם, אם תשלח לי עשרת אלפים דולר עכשיו?" - עומד לו יהודי ומתמוגג בדמעות. מה הוא רוצה בסך הכול? סכום שהוא אפילו לא פירור ביחס לכסף ולזהב שיש לבורא כל עולמים.

נכון, הוא צריך את הסכום הזה רק בעוד כמה ימים, אבל זה מלחיץ אותו כבר מהיום. הוא מנסה השתדלויות נוספות, כמו ללוות ולגלגל ולעבוד קצת יותר, הוא מנסה להקדים את המאוחר, אבל הקב"ה בטובו הגדול, ברחמי העצומים ובחסדו האינסופי, מונע ממנו את הסכום ברגע זה. הוא יגיע, ודאי שיגיע, כי לא ייטוש ה' את עמו, אבל לא עכשיו. למה?

כי יש חשבון נעלם מאיתנו. חבל להילחץ, אין טעם לדאוג, האוצר נמצא אצל ריבוננו של עולם, והוא ייתן כאשר יגיע הזמן לכך. רבינו כותב בפרק ד' בתחילת בחלק השני: **וכאשר יבטח באלקים ימצא מנוחת ליבו ושלווה נפשו**. חבל על המאמצים ועל החרדות. בוא תשב, תנוח, תאכל בנחת מהמזון שה' שלח לך היום. חבל שתאכל את עצמך על דבר שטרם בא לעולם.

לו יקרה כדבר הזה, שאדם יקבל מוקדם את הנצרך לו, אזי יתבזבז הכסף על כל מיני מותרות, וכאשר יגיע הדבר שבשבילו היה זקוק לו ביותר - ימצא עצמו בפני שוקת שבורה. מהקדמת המאוחר לא מרוויחים כלום. אלו מעשים שבכל יום, שסכום כסף מסוים התאחר מלהגיע, בהשגחה פרטית, וברגע שהיו זקוקים מאוד לכסף, הוא הופיע ממש בדקה הנכונה, להשלים את החסר.

העניין של השלווה והרוגע למתחזקים בבטחון, הוא במיוחד בשני עניינים אלו: א. **כי לא יעברנו חוקו אל זולתו**. ב. **ולא יקדים ולא יאחר מהזמן שנגזר לו**.

המפרשים מובילים אותנו למסכת יומא דף לח: **אמר בן עזאי, בשמך יקראוך ובמקומך יושבוך, ומשלך יתנו לך, אין אדם נוגע במוכן לחבירו, ואין מלכות נוגעת בחברתה אפילו כמלוא נימא**.

רש"י מפרש, שאל ידאג אדם לומר 'פלוגי יקפח פרנסתי', כי גם אם האדם עצמו לא ירצה, על כורחו יקראו לו לקחת את העבודה/המשרה/ העסק שמיועד לו מן השמיים. לפעמים נדמה שימישהו לקח לך: רואים את השני פותח חנות שמוכרת מוצרים בדיוק כמו אלו שנמכרים

הצטרף גם אתה לרבות היהודים מכל העולם ששינו את חייהם, חייג:

מארגן ישראל 02-30-11-300 • מארה"ב 151-86-130-140 • מאנגליה 00-330-3900-489 • מבלגיה 00-380-844-28 • מאוקראינה 380-947-100-633 • מארגנטינה 3988-4031 • מדרום אפריקה 87-551-8521

קו לעזים - שלוחה 4 בתפריס הראשי

קו השגחה פרטית

אידיש. עברית. אנגלית.

ניסיון שבכל יום

סיפורי השגחה מופלאים שסופרו ב"קו השגחה פרטית"

זכור אלוקים

הם נפגשו בל"ג בעומר, בהדלקה המרכזית בקרית יואל שבניו יורק. הלהבה עלתה לכבוד רבי שמעון, וכל הקהל שוררו 'הוציא אור תעלומה... גילה מדרש נעלם'. באותה עת היו שני יהודים נכבדים נתונים בתדהמה מוחלטת, אל מול הגסטרו והנגלות גם יחד.

הרב אב"ד סעליש מירושלים הגה"צ ר' שלום קליין שליט"א, שוחח עם ר' יחזקאל וסיפר לו עובדה כואבת: "מאז ומעולם ידעתי שלאבי היה דוד, שקראו לו ר' עוזר בן ר' שלום קליין ז"ל. לפני השואה היו לו אישה וילדים. במלחמה הוא איבד את כל משפחתו, ונותר ערירי. יהודי גלמוד ומיוסר. הוא סיים את חייו בשנת תשמ"א בלא שהותיר אחריו צאצאים בעולם הזה, ואבי ז"ל קיבל על עצמו את התפקיד לומר אחריו 'זכור' בכל הזמנים המיועדים לכך - בחגים ובמועדים, כולל נתינת צדקה לעילוי נשמתו.

כאשר נפטר אבי ז"ל בשנת תשס"ב, 'ירשתי' אני את ה'זכור' הזה. בכל 'זכור' הזכרתי את שמות הוריי וגם את שמו של הדוד ר' עוזר. השנה בשביעי של פסח הגעתי למצב של פיקוח נפש, ובעיצומו של ליל שביעי של פסח הוכנסתי לחדר ניתוח בבית החולים הדסה עין כרם.

למרות הקושי והכאב, זכיתי להתפלל את תפילות החג בבית החולים. זה לא היה פשוט כל כך, הייתי אחרי ניתוח, ועל כן ניתן להבין איך קרה כדבר הזה, שבעת אמירת 'זכור' הזכרתי את שמות הוריי והבטחתי לתת צדקה לעילוי נשמתם, אולם שמו של הדוד ר' עוזר קליין נשמת לגמרי מזיכרוני.

רק למחרת החג היכה בי הזיכרון. לא אמרתי 'זכור' על דוד עוזר! ידעתי שאני האדם היחיד בעולם שזוכר אותו בתפילה זו, וכאב לי על השכחה, אולם מה יכולתי לעשות? התנחמתי בכך שבעזרת ה' בחג השבועות הבא עלינו לטובה, אזכיר אותו ואנבד צדקה לעילוי נשמתו, כנהוג". עד כאן סיפר אב"ד סעליש לר' יחזקאל, כשנפגשו ליד המדורה.

"ככה?!" נדהם ר' יחזקאל. הוא החוויר ממש. "אז זה הסיפור..." הוא אמר, "עכשיו אני מבין למה דווקא באחרון של פסח זה היה..."

וכך היה המעשה:

את רוב שנותיו בארץ ישראל העביר ר' עוזר בתוך חדרון קטן שהוקצה לו בישיבת 'הנגב' - בית הלל' שבבאר שבע. לא מתנת חנם הייתה זו, אלא בדין וביזושר קיבל ר' עוזר את החדר. היה זה בזמן שהנגב לא היה מפותח דיו. אמנם בבאר שבע כבר היו בתי ספר חרדיים, אך ישיבה באידיש על טהרת הקודש, עדיין לא הייתה. הגה"צ רבי אלעזר קליין זצ"ל, סבו של גאב"ד סעליש שליט"א, שהיה רבה של באר שבע, התבקש להקים ישיבה כזאת, אולם הוא נתקל בבעיה תקציבית חמורה. מאין ישיג בניין לישיבה?

במהלך החיפושים אחר נדיב שיתרום דבר כזה, נודע הדבר לר' אהרון סוכובולסקי ז"ל. הייתה לו דירה נאה וגדולה, ובה כמה קומות וחצר גדולה. הוא בא בדברים עם רבה של באר שבע ואמר: "אני מוכן לתרום את הבית שלי לישיבה, מבלי שתצטרכו לשלם מאומה. רק זאת אבקש: שיסדרו לי דירה קטנה שאוכל לחיות בה, ושתבטיחו לי שהבניין הזה שאני נותן לישיבה ימשיך לשמש למטרה זו, ויישמע בו תמיד קול תורה".

לתנאי השני היה קל להסכים. המיקום של הבניין היה מצוי, ואכן מאז ועד עתה מתקיימת בו ישיבת 'בית הלל'. אולם, התנאי הראשון שוב הציב את בעיית הכסף במלוא חומרתה. גם דירה קטנה צריך לרכוש איכשהו, ואין ממה.

כאן נכנס לתמונה ר' עוזר, שאר בשרו של הרב. "אני מוכן לתרום את הדירה שלי, כדי שר' אהרון יוכל לגור בה. די לי בחדר קטן ובו מיטה, שולחן ומגורה".

וכך היה. ר' עוזר תרם את הדירה, וכך קיבל חדרון קטן בישיבה, ובו הוא חי עד סוף ימיו.

הוא היה חלק מהנוף בישיבה. כולם הכירו אותו כיהודי בודד וגלמוד. הוא התפלל באריכות יתירה. כאשר סיים שחרית כבר הגיע זמן מנחה, ושוב הוא נעמד להתפלל. לא פעם שכח לאכול, כיוון שהיה עסוק בתפילותיו.

לא היה זה סוד שהוא עבר את אימי השואה הנוראה. צלקת גדולה השאירו לו הנאצים ימ"ש, ורגליו נותרו חרוכות. כך הכיר אותו ר' דוד, ידידו של ר' יחזקאל.

מי יתפוס את הגבינה

יש דברים שאי אפשר לשרוד אותם, בלי להאמין בהשגחה הפרטית שישנה על כל צעד ושעל. אני מלמד, ויש לי בכיתה ילד שאלרגי לחלב ברמה מסכנת חיים. בעבורי, הרי בלתי אפשרי לשמור עליו כל הזמן, בכל רגע ורגע, מכל פירור חלבי. רק ה' יכול לשמור כל הזמן ממשי. אנחנו כמובן עושים את ההשתדלות שלנו. בתלמוד תורה שבו אני מלמד, האחריות היא על המלמד. הילדים בכיתה יודעים שמושל"ה אולג'י למוצרי חלב, ושם הילד שיושב לידו הביא משהו חלבי לארוחת עשר, עליו לומר לי זאת. בדרך כלל הילד שיושב לצידו של מושל"ה מתחשב, ומביא רק מאכלי פרווה, אבל לפעמים שוכחים אצלו בבית את הכלל הזה, ודוחפים לו לתיק כריך מרוח בגבינה. באותו יום הילד השני גילה שיש לו כריך גבינה, והוא ניגש אליי לומר לי שיש לו מאכל חלבי. כיוון שכך, קראתי למושל"ה והוריתי לו לשבת לצידו בשעת הארוחה. מושל"ה הביא את כיסאו ואת ארוחתו והתיישב לצידו. ואז כלאחר יד, הוציא פרוסה של גבינה צהובה ואחז אותה בידו. "מה אתה אוכל?!" נדהמתי, "זה חלבי!"

"זה לא חלבי", הרגיע אותי מושל"ה, "זה פרווה". אבל אני לא נרגעתי. הגבינה הצהובה נראתה לי אמיתית מדי. אמרתי לו שלא יאכל עדיין, והתקשרתי לאביו של מושל"ה. "אתה בטוח שהגבינה הצהובה היא רק צהובה, ולא גבינה?" שאלתי אותו.

"אוי ואבוי", נענה מיד האבא בבהלה, "הגבינה הזאת היא גבינה ממש! היא הייתה אמורה להגיע לאח של מושל"ה."

שים לב שהוא לא יאכל את זה!"

ברוך ה', בדיוק ביום שבו מושל"ה היה נתון בסכנה בגלל האוכל שהוא בעצמו הביא, הוא הגיע לשבת לידי, וכך נמנע אסון.

(ניתן לשמוע את הסיפור בשלוחה החדשה המיוחדת לסיפורים שהתפרסמו בעלון - סיפור מס' 225.)

פעם ראשונה ואחרונה

"אם בעוד עשר שנים תצטרך להחליף את מכונת הכביסה", אמר לי המוכר בחנות למוצרי חשמל, "שלא תחשוב שחייבים לבדוק מזוזה. אני אומר לך, שמכונת כביסה שמחזיקה שמונה שנים זה יפה מאוד. ואם היא מחזיקה עשר - תגיד 'נשמת' באמצע השבוע".

על יותר מזה הוא לא העז לדבר. אלו החיים. מכונה באה ומכונה הולכת, ותגידו תודה שאתם מאריכים ימים יותר ממנה, ברוך ה'.

אבל אצלי, תקשיבו טוב, המכונה עבדה שבע עשרה שנה! אני לא אומר 'בלי עין הרע', כי כבר אי אפשר להזיק לה, אבל היום שבו היא סיימה את חייה, הוא אירוע ששווה פרסום.

מאז החתונה, ברוך ה' הקפדנו לא לכבס ביום שישי. כך בכל הזמנים, גם בחורף וגם בקיץ, גם כשהיינו זוג צעיר וגם כאשר הלכה המשפחה והתברכה

השלוחה
לשמיעת

הסיפורים

שהתפרסמו בעלון

6176 * שלוחה 2 ואחר כך 9

מפיצים אמונה ומחיים נפשות

לפני כחצי שנה נקלע אחד מבני משפחתנו למצב רפואי מורכב וקשה, שדרש אשפוז ממושך בבית החולים. אלו היו ימים קשים ממש, שנמשכו תקופה ארוכה ושלטלו את כל הבית. דווקא ברגעים כה מאתגרים, גילינו את קו השלפון שלכם ואת תכניו המרתקים והמחזקים. במבט לאחור, איננו יודעים כיצד היינו צולחים את התקופה הקשה הזאת ללא העידוד והחיוק שקיבלנו מהתוכן המופלא המושמע בקו. תודה גדולה לכם מעומק הלב!

מפיצים אמונה ורואים ישועות

לפני כחודש עמדתי לפני ניתוח מורכב בעין. חששות כבדים אפפו אותנו. לצד תפילות רבות, ידענו שצריך לעשות יותר - להפיץ את אור האמונה והביטחון בה', ולכן תרמנו סכום הגון להפצת העלון. בחסדי שמיים הניתוח עבר בהצלחה מלאה, והראייה בעין השתפרה פלאים. אנו מודים על כך מעומק הלב להש"ת, ומוסיפים ומתפללים שלא יישנו לנצח.

אביו של ר' דוד היה ידיד של רב העיר באר שבע, ועל כן שלח את בנו ללמוד בשיבת 'בית הלל'.

זו הייתה השנה היחידה שבה ר' דוד למד בשיבה זו. נערות הייתה בו, ולמרבה הצער הוא לא ידע להעריך אל נכון את מעלתו הגדולה של ר' עוזר, שעבר את אימי המלחמה ותרם את כל הונו להחזקת תורה. כך אירע שהוא הציק לר' עוזר. "עתה", מספר ר' יחזקאל, "לאחר שעברו שישים ושבע שנים מאז שידידי ר' דוד למד בשיבה - שנים שבהן הוא גדל ליהודי תלמיד חכם ובר אוריין, ועבר לגור כאן, בקריית יואל - אחרי פסח הוא התקשר אליי, וסיפר לי שהוא חלם חלום מפחיד. בליל אחרון של פסח, בשעה שלוש בלילה, אחרי שבארץ ישראל הרב מסעליש לא הזכיר את ר' עוזר בתפילת 'זכור' בארץ ישראל, הוא התגלה אל ר' דוד בחלום ונראה ממש כמו בחיים חיותו, אפילו רגליו החרוכות נראו. הוא אמר לו: 'אתה פגעת בי, ואני לא מחלתי לך. עכשיו, אם תזכיר אותי בתפילת 'זכור' ותיתן צדקה לעילוי נשמתך, יהיה לך תיקון'.

ר' דוד סיפר לי כי 'זכור' שכזה הוא לא אמר בחיים. הוא הזכיר את ר' עוזר ואף ביקש את סליחתו, בעודו בוכה ודומע בהתעוררות מיוחדת, עד כדי שחבריו שאלו אותו, 'מה קרה? הרי ההורים לא נפטרו אתמול...'

אז הנה, עכשיו הכול מובן", סיכם ר' יחזקאל.

יהא גם פרסום המעשה הזה לעילוי נשמתו הטהורה של ר' עוזר בן ר' שלום, לדעת ולהודיע כמה גדולה מעלת נשמתו של יהודי, ומה רב ערכה של פעולה שלנו בעולם הזה.

(ניתן לשמוע את הסיפור בשלוחה החדשה המיוחדת לסיפורים שהתפרסמו בעלון - סיפור מס' 223.)

המספר כבר נמצא ברשימה

סבתא שלי אושפזה בבית החולים. בתחילה חשבו שהעניין יסתיים תוך יום או יומיים, אבל הסיפור התארך, וכך נוסד לוח המשמרות. דודה שלי ביקשה שכל אחד מהנכדים ישבץ את עצמו ברשימה ויתרום מזמנו למצווה העצומה של כיבוד הורים.

זה לא היה לי פשוט כל כך, אבל הבנתי שעליי להצטרף לתורנויות. השעות שנפלו בחלקי היו שעות הלילה של ליל שישי. הגעתי לבית החולים בחשש-מה. זה לא רק הזמן שאני מקדיש והשינה שאני מוותר עליה, זו גם השהייה בבית החולים, והפחד שמא יקרה משהו בדיוק במשמרת שלי.

"קח את מספר הפלאפון של דוד פלוני", אמר לי בן דודי שהיה לפניי במשמרת. "הוא מבין ברפואה. אם משהו לא ימצא חן בעיניך, תתקשר אליו".

ברוך ה', הלילה עבר ללא התפתחויות מיוחדות.

למחרת, ביום שישי בצהריים, הילדה שלי מגיעה הביתה מהגן, ומספרת משהו על עגיל ועל אופן. אנחנו נבהלים. מבינים שיש לה באופן שאריות של עגיל, וזה נשמע מסוכן. יכול להיות שצריך כאן כירורג. הסניף של קופת החולים כבר סגור, וחייבים לנסוע לבית חולים.

"רגע, רגע", אני עוצר את הבהלה, "בדיוק אתמול קיבלתי את מספר הטלפון של הדוד שמבין ברפואה. אולי הוא יוכל לעזור לנו גם בעניין האופן?" התקשרתי אליו, והוא שאל אותי כמה שאלות, בירר את הפרטים הנחוצים, וקבע שלא צריך ללכת לבית חולים. "זה לא דחוף", הוא הסביר לנו. "ייתכן שהעניין יחלוף כלא היה, אך אם הילדה תתלונן על כאבים, תיגשו ביום ראשון לרופא ילדים בקופה. אין שום צורך לעזוב הכול בערב שבת ולנסוע. ממש לא!"

אז כן, נגזר עלי לבלות כמה שעות בבית חולים, אך כבר כיסיתי זאת בשעות עם סבתא שלי שתחי.

איך אמר הרה"ק רבי שלומקע מזויעהל זי"ע? - בכל פסיעה שאדם פוסע בשביל השני, הוא חוסך מעצמו אלף פסיעות שנגזרו עליו משמים.

(ניתן לשמוע את הסיפור בשלוחה החדשה המיוחדת לסיפורים שהתפרסמו בעלון - סיפור מס' 226.)

עוד ועוד בחסדי ה'. אני לא אומר שחובה לנהוג כך, אולם אצלנו זו הייתה הקפדה שהשתרשה בבית. ביום שישי המכונה שובתת, ויהי מה, ואיך הסתדרנו? - הסתדרנו. נוות ביתי, הצופייה הליכות ביתה, מסדרת את הכביסות כך שכל בגדי השבת מכובסים מיד בתחילת השבוע, ואם ביום שישי מתגלה פריט שלא כובס, תמיד נמצא לו תחליף.

היו פעמים שהמכונה הרעיש, היו אי-אילו תקלות שבגינן הגיעו טכנאים לבקר אותה. אמנם הללו הזהירו שנראה כי המכונה היא כבר לא מה שהייתה - חלקם טענו שזקנה קפצה עליה, וחלקם החמירו באומרים שהיא כבר גוססת - אבל, מאז אותה אבחנה עברו עוד כמה שנים, והיא המשיכה לכבס את בגדינו חמישה ימים בשבוע.

לפני כמה שבועות, ביום שישי התלכלך לי בגד. חששתי שאם אחכה עם הכיבוס שלו עד אחרי שבת, הכתם לא ירד. אמרתי לעצמי שביום שישי קיצי ארוך, לא כל כך נורא שאפעיל מכונה. למרבה הצער הפרתי את הקבלה שקיבלנו על עצמנו, והבגד התכבס בערב שבת.

במוצאי שבת המכונה כבר לא עבדה. התברר שהפעם הראשונה בה הפעלתי את המכונה ביום שישי, הייתה גם הפעם האחרונה בה היא כיבסה משהו.

היא סיימה טו"ב שנים, והמסר מהדהד...

(ניתן לשמוע את הסיפור בשלוחה החדשה המיוחדת לסיפורים שהתפרסמו בעלון - סיפור מס' 227.)

גשם של חסד

שמי יונתן. יש לי פינת חי שמהווה מקור הכנסה. בפינת החי יש בעלי חיים שמושכים אליהם מבקרים הנהנים לצפות, ללטף ולהירגע.

יום אחד מתקשר אליי יהודי, ובפיו בקשה מעניינת: "יש לי בבית אוגרים. קנינו אותם כשהם היו קטנים וחמודים, והילדים טיפלו בהם בהנאה. האוגרים גדלו והם התחילו לנשוך. לכן, אולי תוכל לעשות לי טובה, ולהחליף לי את האוגרים הבוגרים באוגרים קטנים?"

הסכמתי. שמחתי לעשות טובה ליהודי. עד מהרה הגיע היהודי ובידו הכלוב של האוגרים, כדי להחליף אותם. הוא התבונן כה וכה, ראה את הפינה היפה שלי, ושאל: "מה אתה מתכנן לעשות לקראת הגשם שירד הלילה?"

"גשם? למה גשם?" זה היה בחודש אייר של שנה זו. לא עלה בדעתי שירד גשם.

"שמעתי בתחזית מזג האוויר שהולך לרדת גשם", עדכן אותי היהודי.

הוא סיים את ענייניו, וחוף מהאוגרים שהוא השאיר אצלי, הוא השאיר לי גם מידע חשוב מאוד. הולך לרדת גשם! באותו יום הגיע אליי משטח ענק של חציר - מאכלן של העיזים. זהו משטח ששילמתי עליו הרבה כסף, והוא אמור לספק לעיזים מזון למשך שנה שלמה.

העיזים אוכלות רק חציר יבש במרקם קריספי. אם החציר לח ורך - הן לא מוכנות לאכול אותו. המשטח עמד חשוף, וללא העדכון של מחליף האוגרים, לא היה עולה בדעתי לכסות אותו.

עטפתי את החציר היטב, מתחתי מכל הכיוונים יריעות ניילון, ואכן במשך הלילה ירד גשם זלעפות, אולם החציר נותר יבש ללא נזק.

אני ביקשתי להיטיב ללא כל תמורה או רווח כלכלי, אולם למעשה, בזכות החסד ניצלתי מנוק גדול.

(ניתן לשמוע את הסיפור בשלוחה החדשה המיוחדת לסיפורים שהתפרסמו בעלון - סיפור מס' 224.)

מפיצים אמונה לכל יהודי בכל העולם

זכו בשותפות קבועה "במוקד הפצה"

לע"נ התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי שיתגדל שמו של מן הדין, שנזכה להתחזק ולעלות בתורה וירא"ש ובאר האמונה והצלחה בכל העניינים הנצרכים ברוחניות ובגשמיות מתוך יישוב והרחבת הדעת גדולה עין בעין בקרוב ממש אנ"ר

לע"נ התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי שיתגדל שמו של מן הדין, שנזכה להתחזק ולעלות בתורה וירא"ש ובאר האמונה והצלחה בכל העניינים הנצרכים ברוחניות ובגשמיות מתוך יישוב והרחבת הדעת גדולה עין בעין בקרוב ממש אנ"ר

קח גם אתה שותפות קבועה בהפצת "ההשגחה פרטית" לכל יהודי בכל העולם

ותזכה גם אתה לראות את ההשגחה הפרטית בכל העניינים
התקשרו עכשיו למוקד הישועות 02-6313-742
או בקו השגחה פרטית 02.30.11.300 | שלוחה 6

בעמדות נדרים פלוס	משלוח בדואר	העברה לבנק לאומי
ע"ש השגחה פרטית	ל.ת.ד. 5475 ירושלים	57390056 חיבורן

תפילה מעל למזל

ביאור
"בני חיי ומזוני
לאו בזכותא
תליא מילתא,
אלא במזלא תליא
מילתא" הוא, שבא
להודיענו כמה גדול
כוח התפילה, כי
מאחר שכוח הש"י
עליון על הכול
ולא הושלל ממנו,
יכול הוא ונקל
לבטל כוחם הגדול
אשר מסר להם.
כי חכמי התכונה
חוזים בכוכבים
מודים בכך בטענות
שהקב"ה הוא הכלל
ומערכת הכוכבים
הוא הפרט, והכלל
גדול מן הפרט
ויכול לבטל כוחו.
ובכל מה שנגזר
במקרי האדם מכוון
המערכת, אפשר
לו לאדם לבטלו
בזכותו בלא תפילה
ובלא צעקה כלל
אלא שידאג ויצטער
בליבו, כעניין
שכתוב (תהלים
קמה) רצון יראיו
יעשה, כלומר שהוא
ממלא משאלות
ליבם בלא שישאלו
כלל. אבל בשלושה
עניינים אלו צריך
תפילה וצעקה.
(רבינו בחיי דברים לא, יד)

אנא מגברא דלית ליה בעינא!?

האמורא רבי אלעזר בן פדת, דחיקא ליה מילתא טובא
שהיה עני דחוק מאוד, פעם אחת עבר מלתא הקיץ דם, ואחרי
ההקזה צריך לאכול איזה דבר כדי שלא יחלש הלב, ולא היה
ליה מידי למטעם ולא היה לו שום דבר לאכול, שקל ברא
דתומא ושדייה בפומיה לקח צלע של שום והכניס לפיו,
חלש לביה וגים נחלש לבו והתעלף. אזול רבנן לשיטת
ביה הלכו החכמים לראות בשלומן, חזיוהו ראו אותו בתרדמתו
דקא בכי וחייך שהוא בוכה וצוחק, ונפק צוציתא דנורא
מאפותיה ויצא ניצוץ של אש ממצחו.
כי אתער כשרבי אלעזר התעורר מעלפונן אמרו ליה שאלו
אותו החכמים: מאי טעמא קבכית וחייכת מדוע בכית
וצחקת? אמר להו ענה להם רבי אלעזר: דהוה יתיב שהיה
יושב עמי הקב"ה, ואמרי ליה ואמרתי לו עד מתי אצטער
בהאי עלמא בזה העולם? ואמר לי: אלעזר בני, נחיא לך
דאפכיה לעלמא מרישא האם רצונך שאהפוך את העולם
ואברא אותו מתחילתו, אפשר דמתילדת בשעתא דמזוני
אולי אז תיוולד במזל של מזונות וכך לא תהיה דחוק? אמרי
לקמיה אמרתי לפני הקב"ה: כולי האי ואפשר? כל כך
הרבה עשית בעולמך, ועדיין יש ספק האם איוולד במזל של
מזונות?
אמרי ליה שאלתי את הקב"ה: דחיי טפי או דחיינא ימי
חיי שכבר חייתי, האם הם יותר ממה שאני עתיד לחיות? אמר
לי הקב"ה: דחייית כבר חיית יותר מימי חייך שאתה עתיד
לחיות. אמרי לקמיה אמרתי לפניו: אם כן לא בעינא
איני רוצה שתהפוך את העולם, ובגלל דברים אלו היה בוכה.
וכשבישר לו הקב"ה על שכרו לעולם הבא, צחק.
אמר לי הקב"ה: בהאי אגרא דאמרת לא בעינא בשכר
זה שאמרת 'איני רוצה', יהיבנא לך הנני נותן לך לעלמא
דאתי לעולם הבא תליסרי נהרוותא דמשחא אפרסמון
דכיין שלושה עשר נהרות של שמן אפרסמון טהור, כפרת
ודיגלת גדולים כמו נהר פרת ונהר חידקל, דמענגת בהו
שתרחץ ותטייל ותתענג בהם. אמרי לקמיה אמרתי לפניו:
האי ותו לא רק זה, ואין אתה נותן לי עוד דברים אחרים?
אמר לי הקב"ה: ולחברך מאי יהיבנא ומה אתן לחברך,
אם תקבל יותר מכך? אמרי ליה אמרתי לפניו: ואנא מגברא
דלית ליה בעינא וכי אני מבקש ממי שאין לו? הרי אני
מבקש ממך שאתה כול יכול, ואתה יכול לתת גם לי וגם לחברי.
כשאמרתי זאת לקב"ה מחיין באסקוטלא אפותאי הכה
באצבעו על מצחי (וזה היה הניצוץ של אש שיצא ממצחו) ותוך
כדי ההכאה על מצחו אמר לי בדרך חביבה: אלעזר ברי בני,
גירי בך גירי חיצו בך חיצו.

(מסכת תענית דף כה ע"א)

אפשר לשנות המזל

וגראה עומק העניין,
כאשר אמר לו השי"ת
שאי אפשר לשנות
המזל, קיבל הדברים,
שהרי כך הסדר,
שחיות הקודש,
שהם סדר הנהגת
הטבע מששת ימי
בראשית, מפסיקות
בין האופנים שהם
נשמת עולם הזה
ובין כיסא כבודו
יתברך. ואמנם כאשר
אמר לו על העולם
הבא "ולחברך מאי
יהיבנא", היינו שיש
גבול על זה, טען
שרוצה עוד, מפני
שאדברא, ישראל
עומדים למעלה מן
החיות וקרוב לכיסא
ואינם מוגבלים לטבע
החיות. [...] ועל
זה אמר לו הקב"ה
"גירי בך גירי" - אף
על פי שהיה בלשון
חדווה, סוף סוף יש
כאן רמז של תלוונה,
והתלוונה לא הייתה
על מה שאמר ברגע
זה, אלא כמו הזורק
חץ למרחוק, היינו
על מה שאמר קודם,
למה הסכים כאשר
אמר לו שאי אפשר
לשנות את המזל,
וכי שונה העולם הזה
מהעולם הבא?! כשם שבעולם הבא הכול ביד ה' ואין
שום הגבלה, כך בעולם הזה.

(ברכות בחשבון להגרי"ש פיינקוס זצ"ל עמוד פא)

יש לכם מאמר מחזק מהספרים הקדושים? שלחו אלינו. (עדיפות ניתנת למאמרים הקשורים לפרשת השבוע או לענייני דיומא) | במייל T023011300@gmail.com | בפקס 02-6599189

נקודה מתוך שיעורי המופלא של הרה"צ ר' יהודה מנדל שליט"א מלייקווד הדרך למנוחה ולרוממות הנפש

עצמו מדברים מותרים כדי להתעלות בעבודת
ה'. וזהו אכן תפקידנו: להתרגל לעצור את
עצמנו, בין היתר - על ידי התאפקות ממוותרות.
שמעתי מהגאון הצדיק רבי חיים מרדכי
ויינקראנץ זצ"ל, שעיקר עבודת המוסר הוא
שליטה עצמית.
הנזיר נושא "נזר", כמו מלך, והוא נמנע
מטומאת מת בדומה לכהן גדול. מצאנו
שבשולחן המקדש היו מסגרת וגם זר זהב
סביב, ומכאן למדנו שגם בגשמיות, כאשר
מציבים גבולות - זוכים לכתר.
מי שחי במנוחה ובשמחה - שולט בעצמו. ומי
ששולט בעצמו - זוכה למנוחה ולשלווה.

רבינו יונה ב"שערי תשובה" (א, ל"א) כותב:
"כאשר ישבור אדם תאוותו גם בדברים
המותרים, בזה תצלח הנפש והמידה הזאת
תערב לה, כי ירים השכל ידו וגבר". האדם
שמצליח לשבור את תאוותיו, זוכה ששולט
על נפשו, ודבר זה מאוד חביב וערב, שהרי
כל עבודתנו בזה העולם הוא לחיות ברוממות,
והאדם חש סיפוק אמיתי כשהשכל מצליח
לגבור על תאוותיו.
זכיתי לראות את רבינו ר' גרשון ליבמן זצ"ל
באכילתו. הוא היה אוכל באופן מיוחד: היה
מערב קורנפלס בכל אחת מהמנות כדי
לקלקל את הטעם, ואז היה אוכל בשמחה!
הנזיר הוא קדוש לה, מפני שהוא מרחיק את

שיעורי הרה"צ ר' יהודה מנדל שליט"א מלייקווד נמסרים מידי שבוע בעברית, אידיש ואנגלית בשלושה 2 > 2 (לאחר בחירת השפה)

מאות אלפי זכויות

בתרומה אחת!

דווקא עכשיו כשאתה
כל כך זקוק לישועה

ובמיוחד עכשיו כשעם ישראל

צמאים לאמונה ובטחון...

תורמים להפצת אור האמונה
וזוכים לישועות ורפואות

מצטרפים כעת למאות מפיצי עלוני
השגחה פרטית, ברחבי הארץ והעולם

זוכים להיכלל בתפילת הישועות

של רבני השגחה פרטית על ציון
בעל החובת הלבבות

חייג: 6176*

למיתות מוקד הפצה חדש - שלושה 2
לשיתוף בינוי הרבים - שלושה 4
או בעמדות 'נדרים פלוס' בבתי הכנסת